

kanje potrebne vode le predostikrat to koristno delo zabranjuje.

Kolikokrat in o katerem času se imajo povrtne rastline zamakati, to je odvisno deloma od sočivnih rastlin samih, deloma, in rekel bi najbolj, od vremena in letnega časa. Neovrgljiva pravila se ne dajo lahko o tem postaviti. O hladnejšem letnem času, kakor spomladi in jeseni se najbolje o poldnevni urah poliva, da so rastline do večera zopet osušé, da jim morebitna slana tim manj škodovati more. V poletnih mesecih je navečerjo polivanje za rastline, da se primejo, največega vspeha, kajti po noči se prej in lažje okrepijo, da jim potem podnevno solnce srčnih listkov ne more več zamoriti. Sočivne rastline skozi cel čas njihove rasti polivati zasluži le takrat nasvetovano biti, kadar se more, kolikokrat se potreba pokaže, to tudi storiti. Če pa to ni mogoče, ima tako polivanje dostikrat več škode, kakor koristi za rastline tako, da je boljše, da v takih okoliščinah zalivanje popolnoma rajše opusti. Kumare in selar potrebujejo za svoj popolni razvitek mnogo vlage, in to je skoraj edino sočivje, ki večkratno polivanje med rastjo nepogojno potrebuje. Fižol pa se še ne sme polivati, ker začno stebila prelahko gnjiti, ako imajo preveč vlažno.

Kako z kokošjo ravnati, ki je vsled ktere notrajne bolezni vzbolela.

M. Ni je skoraj živali, ki bi imela tako izvrstno dober želodec, kakor ga ima ravno naša domača kokoš. Ona prebavi in prekuha in vendar pri jedi ni celo nič izbirčna, vse najtežje in vse najtridejše hrane čudovito lahko in hitro. Ona je takorekoč celi dan, če se ji le sprememba v hrani podaja. Tej vse hvalavredni lastnosti pa stoji druga prav huda nasproti, namreč to, da kokoš brž preneha jesti, kakor hitro jo ktera notranja bolezen zgrabi. Krava, konj, pes, druge domače živali, če tudi bolene, še vedno vsaj od boljših in jim priljubljenih jedi nekaj k sebi vzamejo, le bolena kokoš preneha popolnoma jesti, zapusti drugo družbo in si poišče kje kak samotni kotič. Večidel, posebno na deželi, kjer je dosti drugega najnejšega dela, se taka bolena žival še vidi ne, kamoli posebno obrajta. Prepusti se skoraj vselaj sami sebi in nasledek je gotova smrt. Drugače navadno ravna umni kokošji rejnik ali kokošinek, ki ima svoje kokoši na tesnejšem prostoru vedno pred očmi in tako vse bolezinske prikazni lahko zagleda. Prebral bode v kaki knjigi, če se že prej o kokošjih boleznih ne zastopi kaj, kar je tam o njih zapisanega in tudi nasvetovane pomočke našel in si jih poslužil. Vendar pa, kakor skušnja uči, razni pomočki pri notrajnih boleznih pri kokoših le prav malokdaj pomagajo. Bolene kokoši poginejo z zdravili in brez zdravil samo iz tega vzroka, ker bolene ne jejo in tedaj zagladijo. Najboljše je takim bolnim živalim neprašaje po pravem bitju bolezni lahke, mehke jedi,

kakor meso, putrov kruh, v mleko razmočen pšenichen kruh itd., sem ter tje kako zdrobljeno peprovo zrno podati brez vseh drugih zdravilnih sredstev. Marsiktera žival se na tak način pogina otme. Zdravila le redkokdaj pomagajo.

Okrajna kmetijska razstava v Radgoni se bo vršila 29., 30. septembra in 1. oktobra 1877. Za najizvrstniše izstavljene predmete se bodo delivale premije v zlatu in srebru; pripravljenih je tudi več srebrnih in bronastih svetinj in diplom za odlikovanje. Predmeti, ki se zamorejo na razstavo poslati, so: živina: konji, govede, svinje, ovce, kunci, perjad, bčele itd., poljedelski pridelki, grozdje, sad, vino, slatine, potem poljedelsko orodje, mašine, učilne priprave. Za tri dni razstave je prirejena tudi posebna pokušnica vin in pive, potem prodaja strdi, dirka z konji, streljanje v tarčo, razstava učilnih sredstev itd. Kdor hoče kaj na razstavo poslati, mora to najprvle naznaniti do 31. avg. razstavinemu odboru v Radgoni, čije predsednik je Rihard plem. Kodolič, tajnik pa g. Gottlieb Stopper. Kdor pa tega neče, se lahko oglasi pri za ta posel posebič odločenih gospodih. Ti so: v Negovi g. Schedewy, v Cmureku g. Schlangenberg, v Ljutomeru g. Matija Zemljič in g. Avgust Schenkel, v Mariboru g. Franc Perko, pri sv. Lenarta g. Spitzky mlajši, v Ptujju g. Wibmer, v Ormužu g. dr. Geršak in g. Ferd. Kada, v gornji Lendovi g. plem. Almasy, v Soboti g. Karl Kipferling, in v Canjkovi g. župnik Borovnjak. Poslani predmeti se bodo na ogledovanje razstavili v meščanski šoli in bližnjih prostorih v Radgoni.

Sejmovi. 13. avgusta: sv. Lorene v puščavi, Veržej; 14. avgusta: Gora pri Ptaju; 16. avgusta: Lembah, Pobrež (sv. Vid), Mozirje, Sevnica, Vozenica, Straden, Strass; 17. avg. Jarenina, 18. avg. pri Devici Mariji v puščavi, Sloj, Gradeč.

Dopisi.

Iz Kases v savinjski dolini. V naši prijazni vasi na desnem bregu Savinje, kaké četrť ure nad Petrovčami so našli te dni slan zdravilen vrelec, kateri utegne za celo okolico prav važen postati. Sredi krasnega gozda je travnik posestnika Korenta, kder je pa še pred 3 leti soseski ribnik bil. Tega je namreč omenjeni gospodar kupil in vodo odpeljal. Travniki se se vé da še zdaj močviren in tu pa tam stoji, posebno ob deževnem vremenu, kaka mlaka. Pastirji so že več časa opazovali, da živina to vodo silno rada pije in to ne samo za žejo. Ko je gospodar to zvedel, našel je kmalu, da je voda slana in da ima poseben okus. Začel je tam kopati in našel je precej krepke vrelece in k temu še raznovrstne starinske naprave. V zemlji ste bili, drug nad drugo, 2 veliki

cevi iz mecesnovega lesa vloženi in lepo s kamenjem zakriti. Tudi nekaj malenkosti iz bron, rog od velikega jelena, kosti in neko veliko zobišče so izkopali. Vse to kaže, da je na tem mestu že pred večimi stoletji kopališče bilo in sicer najbržer za časa Rimljanov, kateri so v 3. in 4. stoletju v naših krajih gospodovali. Zakaj se je to kopališče opustilo, se ne vé za gotovo; mogoče, da se je preslabo obneslo? Najbrž pa so tedanji prebivalci pred kakim sovražnikom zbežali in vrelec pred njim zakrili. Najbolj kaže na to kamenje, ki je takó v redu na cevih naloženo bilo. Če bi se bilo kopališče kar tako v nemar pustilo, bi gotovo ne bil nihče na red pazil. Da se pozneje ni rabilo, je lahko razumljivo, ker je namreč na preveč skritem kraju in ga toraj nihče našel ni. Zdaj zahaja vsaki dan mnogo ljudi sem, da bi se prepričali o vrednosti najdenega vrelca. Bili so že tukaj gospodje iz Dunaja, Gradca in Celja, kakor tudi iz bližnjega Žaveca in vsem se reč prav dopade. Zdravniki in drugi zvedeni možje trdijo, da ima ta voda posebno zdravilno moč in sicer enako, kakor v Marijinih toplicah (Marienbad) na Českem, samo ko bi se nje še več dobilo, o čemer pa nikakor ni dvomiti. Bog daj, da bi iz te moke tudi kruh bil, da bi se tukaj res kopališče naredilo. Se vé da bi morala reč v krepkejši roke priti, kajti sedanji lastnik ne bo mogel nikakor tega vredeti, čeravno se silno trudi. V takih zadevah pa je le denar prva reč. Zastran okolice pa se mora reči, da gotovo ne more pripravnejša biti za kako kopališče. Kdor enkrat v ta rajski kraj pride, se mu ne ljubi ga tako hitro zapustiti. Pisano polje, krasne loke, prijazne gorice in pod njimi bistra Savinja in vse prav blizu žavskega trga, celjskega mesta in železnice. K temu še zdravilna moč krepkega vrelca in prijaznost gostoljubnega slovenskega kmeta v okolici! Kaj je treba še več, da se kopališče kmalu razvé in prikupi!

Iz Slivnice pri Mariboru. Nekaj časa smo začeli bati se za letošnjo jarino zaradi pritiskajoče suše; najbolj je trpela kuruza in krompir. Toda zdatni dež prve dni avgusta je vsemu silju dal novega življenja in moči. Pri nas uživamo tudi težkoče, katere izvirajo iz napačnega zlaganja in tlačenja večih srenj v eno samo občino. Hotinja in Orehova ves ste nekdanje imele svoje lastne župane in bilo je obema prav, sedaj se pa obedve vselej pipljete za čast županstva in ker vselej le ena zmaga, druga propade, se po volitvah ena hvali, druga pa kuja in jezi. Do sedaj so imeli Orehovčani skupnega župana, sedaj so pa ovo čast zgubili, ker je g. Jožef Falež v Hotinji vesi izvoljen župan! Dne 2. avgusta se je vsipala toča nad Razborsko, Hočko in Vohovsko polje in učinila mnogo škode! Sreča, da ni vlekla na široko!

Iz Celja. († Gorišek — razne stvari). Celje je zgubilo enega svojih najboljših mestjanov, moža, kteremu posebno dandanes ne najdemo blizu para.

G. Gašpar Gorišek je v 71. letu svoje starosti vmrl. Obče znane so zasluge, katere si je ranjki v različnih svojih službenih opravilih pridobil: Opravljal je od leta 1841. službo cerkvenega ključarja pri nemški cerkvi ter je ves ta dolgi čas skoraj edini skrbel za njene potrebe; bil je nad 30 let „krušni oče“ našemu kapucinskemu samostanu; gotovo toliko let, če ne dalje, mestni oče ubožcem; blizu do leta 1870 mestni odbornik. Tudi celjski okoličani so ga jako čislali ter ga pred 3 leti, ko je prvokrat narodno-konservativna stranka pri volitvah za občinski odbor celjske okolice zmagala, v občinski odbor in potem v krajni šolski svet izvolili; kajti bil je ranjki, akoravno v nemških šolah odgojen, vendar Slovincem vsikdar pravičen. Pri vseh teh in mnogoterih drugih opravilih je pa ostal tudi vedno zvest sin sv. kat. Cerkve; bil je vsem vzor resnično pobožnega katoličana, eden izmed peščice onih mestjanov, katerih brezverni duh novejšega časa ni zvrto glaval, ki se nikdar ni sramoval, vero svojih starišev očitno spoznavati in se za pravice sv. Cerkve potegovati. Kako močno ga je ljudstvo v mestu in okolici spoštovalo, je pokazal 5. avgusta njegov zares velikanski pogreb, kterega se je tudi nekoliko duhovnikov iz okoliških far udeležilo. Težko bomo pogrešali tega tako delavnega, previdnega, skoz in skoz poštenega in v resnici katoliškega moža! — Bilo je 31. julija jutraj, ko so na železnici blizu cinktovorne našli mrtvo truplo nekega blapca iz našega mesta, o kterem se prav ne vé ali so ga hudobneži ubili, ali ga je železnični vlak pomučkal. Toda bolj verjetno je, da so ga zločinci umorili; to razodevajo rane na glavi in na vratu. Bralci „Slov. Gosp.“ se še gotovo spominjajo grozovitega umora, ki se je bil zgodil 19. marca t. l. v Oplotnici, kjer so 3 tolovaji pridno deklo zaklali in hišo oropali. 2 tolovaja so vjeli; Franc Koprivnik, eden teh zločincev, je bil une dni od porotne sodnije v Celju na 17 let v ječo obsojen, ker je med tem, ko sta njegova tovarša deklo davila, denarje iz shrambe pobiral, ki mu je bila, kakor poprejšnjemu hišnemu blapcu, dobro znana. Julijana Pahole, ki se je umora tudi vdeleževala, noče svojega zločinstva obstati, ter bo še le meseca septembra svojo obravnavo imela. Njeni brat Janez Pahole, ki je bojda nesrečnici vrat prerezal, je zginil. Une dni so njemu podobno človeče na Gorenjem-Avstrijskem zasačili, ter ga fotografirali. Fotografija je bila Paholetu nekako podobna in tako so dozdevnega tolovaja v Celje pritirali. Pa so se vendar zmotili. Namesto Paholeta prignali so nekega Vutke-ta, ki je pa tudi star hudobnež. — V Celju se je vstanovilo novo društvo, ki se imenuje: „Sannthaler-alpenclub“ (društvo za savinjske planine), kterega hvalevredni namen je med drugim tudi ta, skozi celo savinjsko dolino tjegor do vhoda v Logarjevo dolino cesto napraviti. — Hvala Bogu, bogato žetev, kakoršne že dolgo nismo doživeli, smo srečno dokončali!